

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: A. N.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o
žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dn 10. 1. 2017, čj. OAM-
54/ZA-ZA11-P16-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, a to podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že s ohledem na veškeré, žalobcem uvedené skutečnosti z průběhu správního řízení, nebylo u jeho osoby shledáno azylově relevantní pronásledování v zemi původu, ani důvodné obavy z něho z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Nebyly shledány ani důvody, hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu

z humanitárních důvodů a rovněž nebyla shledána azylově relevantní vážná újma, která by žalobci hrozila v případě jeho návratu do vlasti.

2. Žalobce v průběhu správního řízení poskytl žalovanému údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 1. 2016, uvedl, že je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, je kyrgyzské národnosti, vyznává islám. K politickému přesvědčení sdělil, že byl vůdce mládeže v oblasti Issuk Kul, je svobodný, naposledy žil v Darchanu, oblast Issuk Kul. Uvedl, že v lednu cestoval taxíkem do Biškeku, kde zůstal tři měsíce, v březnu letěl přes Moskvu do Vilniusu na litevské vízum s platností jeden měsíc (3 – 4/2015), odtud autem přes neznámou zem do ČR. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že byl vůdcem hnutí mládeže, bojí se vrátit domů, obává se o život.
3. V rámci pohovoru téhož dne žalobce uvedl, že žil v domě rodičů, žila tam i jeho sestra, která je nemocná a invalidní. Hnutí, kterého se účastnil, se jmenuje Žashtar Ujumu, toto založil v r. 2013, členy jsou občané vesnice ve věku 18 – 45 let. Zabývá se otázkami turismu, ekologie, charitativní činnosti ve prospěch starých lidí bez příbuzných a prostředků, pomoci postiženým a zlepšení života mládeže. Zabývá se lepším životem – otázkou rozbitých silnic apod. Většina problémů plynula z toho, že se členové zabývali ekologií, neboť v místě je firma, těžící zlato z jezera Issuk Kul, technika znečišťuje vzduch. Z uvedeného důvodu se rodí hodně postižených dětí, o zlato se firma dělí se státem a o zdraví obyvatel se nikdo nezajímá. Je používán kyanid a mnoho chemikálií, které se poté vylévají do jezera a znečišťují vzduch. Děti se v jezeře koupají, zvířata toto pijí a rodí se zmutovaná mláďata. Obyvatelé uzavřeli přístupovou cestu, jediným požadavkem na vládu bylo zakázat práce a zlikvidovat zásoby kyanidu. Vláda ho nesplnila. Firma se jmenuje Kumtor. Obyvatelé chodili k lidem ve vysokých pozicích, sliby ale nebyly naplněny. Nepomohl ani předseda vlády, naopak přijela policie a lidé byli zatčeni, byli den ve vazbě a zbiti. Lidé z hnutí šli k firmě, vypli elektřinu a žádali propuštění zatčených. Policie je propustila, přijel tehdejší premiér Satibaldiev a sliboval, že aktivistům se nic nestane. Nějakou dobu byl klid, přijel poslanec Sariev a sliboval nápravu. Za nějakou dobu se stal premiérem, aktivisté byli zatčeni a vše bylo zdůvodněno tím, že vypnutím elektřiny došlo ke škodě mezi Kyrgyzstánem a Kanadou ve výši milion dolarů. Bylo řečeno, že případní protestující budou zatčeni. Protesty začaly od r. 2010, v té době vedl hnutí někdo jiný, žalobce od r. 2013. Trasa byla zablokována tři dny, den byla vypnuta elektřina, toto se stalo v červnu. V listopadu 2014 byla ještě jednou zablokována příjezdová cesta. Dva vůdci hnutí dostali za činnost v r. 2010 trest odnětí svobody na 8 let.
4. K dotazu žalovaného žalobce sdělil, že on sám po propuštění z vazby žádné problémy neměl, potom ho ale policie sledovala, měl zákaz vstupu na určitá místa, dělali u něho domovní prohlídky. Nějakou dobu se také ukrýval u kamarádů na různých místech Kyrgyzstánu, aby neměl problémy s policií. Bojí se vrátit, mohl by být bezdůvodně zatčen a mohli by ho zabít. O zákazu vstupu ale řekla jenom policie příbuzným doma. Po zatčení byl evidován v systému, byl vystaven sledování a prohlídkám, chodili k nim domů a hledali zbraně. Zatčen byl 31. 6. 2013, to byla vypnuta elektřina a zatčení bylo zdůvodněno způsobenou škodou vládě. Od 27. byla blokována cesta, 31. přijel Sariev a vyzýval k uklidnění situace (zde po upozornění, že červen má třicet dní, žalobce uvedl, že to tedy bylo třicátého). Jednalo se o mítink, kam se sjelo asi 800 tisíc lidí z různých regionů, nevěřili Sarievovi a vtrhli do elektrárny a vypli elektřinu. Po jeho nástupu do funkce pak začaly domovní prohlídky, žalobce byl na útěku v hlavním městě.

Současným ministrem vnitra je Melisturganbajev, je přísný, přikázal zastřelit 15 mladých kluků a žalobce nevěří ve spravedlnost, bojí se o život. Jednalo se o 15 vězňů, kteří se domluvili, že uprchnou, dvěma se to povedlo, ostatní byli zastřeleni. Dále žalobce uvedl, že když byl Sariev uveden do funkce, on byl v Biškeku, k dotazu správního orgánu, že premiérem se tato osoba stala v květnu, kdy on měl být již v ČR, žalobce uvedl, že si myslel, že se tak stalo v lednu nebo únoru. Skrývat se začal v listopadu 2014. K dotazu, jak je možné, že nepotkal do té doby policii, uvedl žalobce, že neví, ale skrýval se. Do Biškeku odjel tajně, neboť slyšel o zpřísnění situace. Při odletu problémy neměl. K dotazu, proč o mezinárodní ochranu žádá až po devíti měsících pobytu, žalobce uvedl, že o azylu nevěděl a bál se zbití z důvodu nelegálnosti pobytu. Na policii šel sám a dobrovolně v prosinci 2015. V Kyrgyzstánu v současné době začala pracovat organizace spravedlnosti, která se zabývá obhajobou vůdců hnutí, pokud by se žalobce mohl bezpečně vrátit, udělá to. Dne 25. 2. 2016 žalobce založil do spisu podklady z internetu.

5. Dne 5. 9. 2016 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Pardubického kraje, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu 1 roku. Dne 15. 11. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, které byly shromážděny za účelem posouzení jeho situace. Uvedl, že byl vůdcem hnutí mládeže, které se postavilo proti vládě, jeho článek se týká různých demonstrací, které probíhaly od r. 2010 a v r. 2013, na jedné fotografii je vidět, že byla vypnuta elektřina a že se demonstrace účastnili významní lidé. Dále uvedl, že v Kyrgyzstánu se nedodržují lidská práva, bojí se o život, pan Sariev se možná stane prezidentem, v r. 2017 jsou volby, žalobce by čekal špatný osud.

II. Žalobní argumentace

6. Ve včasné žalobě žalobce namítal porušení § 25, § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, ve spojení s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V doplnění žaloby, učiněném po výzvě soudu, již namítal zejména porušení §§ 12, 14 a 14a) zákona o azylu, § 3 a § 50 správního řádu. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod, odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 45/2008 ze dne 13. 8. 2008, kde soud uvedl, že § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládán souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to proto, že toto ustanovení má vyšší právní sílu a § 12 písm. a) je promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny, včetně svobody projevu a práva na informace dle jejího čl. 17. Žalobce uplatňoval politické právo ve smyslu jeho odst. 1 a 2 – svoboda projevu je zaručena, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, a dle čl. 19 odst. 1 pak právo shromažďovat se. Žalobce byl zatčen policií z důvodu účasti na demonstraci a blokaci příjezdové cesty ke společnosti Kumtor, je vůdcem hnutí mládeže, které uplatňuje a prosazuje zdravé životní prostředí v oblasti Issyk Kul, neboť zde firma Kumtor znečišťuje těžbou zlata přírodní podmínky a toto má negativní dopad na zde žijící obyvatele. Tato těžba zlata je v Kyrgyzstánu politickou otázkou, neboť společnost se o zisk dělí se státem, jedná se o dceřinou společnost kanadské společnosti Centerra Gold Inc., která provozuje v dole Kumtor těžbu zlata. Důl je z jedné třetiny ve vlastnictví Kyrgyzské republiky a dvěma třetinami ve vlastnictví kanadské společnosti. Těžba zlata je v zemi významným ekonomickým zdrojem, vláda má na něm velký zájem a je to proto politické téma.

7. Žalobce se na jaře 2013 jako vůdce hnutí zúčastnil demonstrace proti těžbě v dole Kumtor, došlo k zablokování cesty do společnosti, po zatčení žalobce a dalších osob členové hnutí vypli elektřinu s požadavkem propuštění demonstrantů, došlo k velkým škodám. Konání těchto demonstrací potvrzuje zpráva ze dne 6. 6. 2013, o zablokování přístupové cesty do dolů též práva z 2. 6. 2013 – zde se uvádí, že protesty přinesou ekonomice ztráty ve výši 4 milionů USD (uvedeny dva internetové odkazy). Žalobce byl zatčen ve vazbě, poté ho policie sledovala, zakazovala vstup na některá místa, proběhly domovní prohlídky. Bojí se nespravedlivého zatčení a uvěznění, bojí se o život. Má strach z pronásledování policie, ze strany státních orgánů nemůže očekávat ochranu, neboť proti nim vystupoval.
8. Žalobce má obavu o svůj život, nemá důvěru v dodržování lidských práv ze strany státních orgánů Kyrgyzské republiky. Odkazuje na Zprávu Amnesty International 2016/2017 o stavu lidských práv v Kyrgyzstánu ze dne 22. 2. 2017, dle které dochází v zemi k mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, soudní případy takových obvinění se vlečou několik měsíců či let. Obdobně uvádí Zpráva Human Rights Watch 2016 ze dne 12. 1. 2017, která poukazuje v tomto smyslu na beztrestnost, vyšetřování je vzácné, opožděné a neefektivní (rovněž odkazy na internetové stránky).
9. Žalobce je přesvědčen, že splňuje i podmínky doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, hrozí mu v případě návratu vážná újma, byl by pronásledován policií z důvodu jeho účasti na zablokování cesty do společnosti Kumtor, mohlo by dojít k jeho mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení – viz cit. zprávy. Žalobce je přesvědčen, že ze strany správního orgánu nebyl spolehlivě zjištěn stav jeho věci, nebylo řádně přihlédnuto ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný správní orgán podal k žalobním námitkám písemné vyjádření dne 6. 4. 2017, uvedl, že s nimi nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, informace o zemi původu a odůvodnění svého rozhodnutí. Správní orgán je přesvědčen o dostatečném zjištění stavu věci žalobce, k tomuto si opatřil dostatečné podklady. Konstatuje, že s ohledem na podstatné rozpory ve výpovědi žalobce nepůsobí jeho příběh věrohodně, předestřené rozpory se snažil vysvětlit pouze účelově, proto mu ani v případě návratu do země původu žádné pronásledování či vážná újma ze strany státních orgánů nehrozí. Nadto ojedinělý incident a zadržení na 24 hodin ze strany policie nelze hodnotit ve vztahu i intenzitě jako závažné porušení lidských práv tak, jak požaduje zákon, sám žalobce potvrdil, že policejní jednotka byla na místě zbита davem. Do České republiky přicestoval v březnu 2015, žádost o mezinárodní ochranu podal až v lednu 2016, v době, kdy mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. Z uvedeného je tedy zřejmé, že jednal účelově z důvodu legalizace pobytu a v zemi původu žádné azylově relevantní problémy neměl, v tomto směru tedy žádné vážné obavy z návratu do Kyrgyzské republiky nepociťoval.
11. V dané souvislosti pak žalovaný upozorňuje rovněž na fakt, že žalobce opustil zem původu legálně, s vlastním cestovním pasem a řidičským průkazem, letecky, bez problémů a s litevským vízem, z čehož plyne, že státní orgány země původu o jeho

osobu zájem nemají a jeho obavy jsou tak neopodstatněné. Tento fakt též vyvrací žalobcovy obavy z jednání policie vůči jeho osobě, neboť lze logicky předpokládat, že žalobci by bylo v leteckém vycestování ze země původu zabráněno, to se však nestalo. Žalobce nebyl v průběhu správního řízení nijak zkrácen na svých právech, podmínky mezinárodní ochrany nesplňuje, žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
13. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jestliže byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
15. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

16. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
17. Po přezkoumání věci soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žalobou namítaná pochybení. Předně správní orgán na str. 1 – 5 rozhodnutí ze dne 10. 1. 2017 velmi podrobně a prakticky doslovně citoval veškerá sdělení žalobce, která v průběhu správního řízení uvedl. Na str. 5 pak rovněž označil veškeré podklady, které shromáždil za účelem posouzení žalobcovy situace v zemi původu. Na str. 6 pak žalovaný odůvodnil, proč neprovedl překlad žalobcem předaného materiálu, pojednávajícího o demonstracích z r. 2010 a 2013, s tím, že uvedl, že je hodnocen jako snaha o doložení obecných faktů k tvrzení žalobce ohledně uskutečněných demonstrací.
18. Odůvodnění neexistence azylově relevantního pronásledování žalobce v zemi původu před jeho opuštěním vlasti pak žalovaný váže jednak k rozporům ve výpovědích žalobce, zejména k období jeho údajného zatčení, dále pak k reálné situaci, která na uváděné demonstraci vznikla, a to, že demonstranti napadli policii, řada demonstrantů byla opilá, je proto pochybný samotný důvod zadržení žalobce. Tyto skutečnosti žalobce sám vypověděl, a to konkrétně na str. 3 Protokolu o jeho výpovědi ze dne 29. 1. 2016. Jak správně žalovaný zhodnotil, i informace o údajném zbití žalobce je málo věrohodná, neboť později sdělil, že nikdy fyzicky napaden nebyl. Pokud tedy žalovaný rozsah a povahu zadržení žalobce nehodnotil jako azylově relevantní pronásledování určité intenzity, soud je s žalovaným zcela v souhlasu. Nepříliš důvěryhodně pak vyznívá i sdělení žalobce o domovních prohlídkách, neboť jich nikdy nebyl účasten, k tomu uváděl, že se skrýval po kamarádech. Též uvedl, že měl zakázána určitá místa a tamní pobyt, ale žádná místa neoznačil, měl se toto dozvědět od známých, a konečně, poslední tři měsíce údajně pobýval v hlavním městě. Soud je přesvědčen, že neexistence azylově relevantního důvodu pronásledování byla v případě žalobce zhodnocena správně a dostatečným způsobem. Jako přílehlavý pak k uvedeným skutečnostem soud považuje odkaz správního orgánu na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, čj. 5 A 746/2000 ze dne 29. 1. 2002. Konečně, na str. 8 ve věci vydaného rozhodnutí se správní orgán vypořádal i s realitou země původu žalobce, co se týče stupně demokracie a porušování lidských práv, nicméně podklady ani tak nepodporují tvrzení žalobce, že by on sám měl být z důvodu aktivit mládežnického hnutí terčem cíleného a intenzivního zájmu státních orgánů. Dále soud z rozhodnutí Policie ČR ze dne 5. 9. 2016 zjistil, že dne 16. 12. 2015 bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění žalobce, soud tak respektuje i závěry žalovaného na str. 8 v tom smyslu, že z dosavadního pobytu žalobce na zdejším území je patrná účelovost jeho tvrzení o azylových důvodech. O ochranu žádal až 9 měsíců po příjezdu do České republiky, žil zde nelegálně a o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli hrozby správního vyhoštění. Zde soud připomíná závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, učiněné pod sp. zn. 4 Azs 129/2005 a dalších obdobných

rozhodnutí, které váží v případě oprávněné žádosti o mezinárodní ochranu její podání časově co nejbližší přicestování cizince do státu, kam se z důvodu hrozícího nebezpečí uchyluje. V uvedených souvislostech pak soud považuje vyjádření žalobce o tom, že o institutu azylu nevěděl a bál se, že ho policie zbije, za vcelku chabé vysvětlení, toto spíše, dle přesvědčení soudu, dokumentuje, že žalobce si byl nelegálnosti svého pobytu na území České republiky dobře vědom a bez dalšího spoléhal na to, že nebude kontrolován.

19. K institutu oprávněných obav z pronásledování z důvodů, upravených § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný argumentoval na str. 10 – 11 rozhodnutí zejména svým závěrem o tom, že popisované jednání policie země původu nenaplněovalo znaky pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu a nebyl tak shledán persekucní charakter, který je nutně podkladem pro uzavření, že případné obavy cizince jsou ve smyslu uvedeného ustanovení oprávněné. Žalovaný zde opět rekapituloval historii žalobcova pobytu na zdejší území a logicky argumentoval účelovostí žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu až poté, kdy neobdržel vízum. Za jednu z logických indicií k závěru správního orgánu o tom, že žádost žalobce je ryze účelová a jím sdělené skutečnosti nejsou věrohodné, pak soud považuje i sdělení žalobce z průběhu řízení o správním vyhoštění, kdy uvedl, že do České republiky přijel za prací. Tomu totiž odpovídá i jeho postup z průběhu zdejšího pobytu. Ani soud po přezkoumání věci neshledal v případě žalobce z výše uvedených důvodů naplnění podmínek důvodných obav z pronásledování z důvodů, obsažených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud pak žaloba odkazuje na internetové články o situaci v místě těžby zlata v Kyrgyzstánu, soud tyto důkazy neprováděl, neboť o popisovaných problémech v tomto směru v zemi původu žalobce neměl vcelku pochybností. Ani sám žalovaný na základě shromážděných podkladů nezastíral ve svém rozhodnutí, že Kyrgyzstán není zemí s dokonalou demokracií a bezproblémovým dodržováním lidských práv, tato skutečnost však sama o sobě nemůže vést k udělení mezinárodní ochrany všem jejím občanům. Institut mezinárodní ochrany je ryze specifickým institutem, který lze poskytnout pouze z důvodů, zákonem jasně vymezených, korespondujících s mezinárodními dokumenty a úmluvami v tomto směru. Pokud pak žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v situaci, kdy pozbyl cestovní doklad a nebylo mu vyhověno v žádosti, která měla legalizovat jeho pobyt dle zákona o pobytu cizinců, nelze jinak, než jeho žádost spatřovat jako účelovou.
20. Soud dále konstatuje, že žalobce nemá v České republice žádné blízké osoby, které má na mysli zákon o azylu ve svých ustanoveních § 13 a § 14b), podmínky těchto ustanovení tak nesplňuje.
21. Možností důvodů, hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14 cit. zákona se žalovaný správní orgán zabýval na str. 12 rozhodnutí ze dne 10. 1. 2017, dospěl k závěru, že žalobce je zdravý, schopný zajistit si své životní potřeby, žádné důvody, hodné zvláštního zřetele žalovanému nesdělil. Neudělení humanitárního azylu je tak v souladu s platnou právní úpravou.
22. K žalobním námitkám o ohrožení žalobce azylově relevantním nelidským, ponižujícím zacházením nebo trestáním soud uvádí, že takové nebezpečí v případě žalobce reálně neshledal, a to proto, že jeho tvrzení, krom poukazu na určité obecné nedostatky v kyrgyzské společnosti, nic takového z průběhu správního řízení neobsahuje. Tak, jak žalobce popsal své problémy, a to ještě vcelku málo věrohodně, vyvstává situace, kdy byl

jednou zadržen, a více se s policií nesetkal, ani neuvedl, že by bylo známo jeho trestní či jiné stíhání. Na základě jím uvedených informací nelze, dle přesvědčení soudu, dospět k závěru, že by byl azylově relevantně ohrožen důvody, upravenými § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tento problém pak žalovaný zdůvodnil na str. 13 – 15 svého rozhodnutí, kdy mj. odkázal i na judikaturu vztahující se k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to co do ponížení a pokoření, které musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Z výše uvedených důvodů však v případě žalobce soud žádné reálné okolnosti jeho věci, které by měly vést k závěru o opravdové hrozbě azylově relevantní vážné újmy, neshledal. Jak žalovaný správně uvedl, jedná se o okolnosti, které vůbec nemusí nastat, a to pouze v případě přidružení se jiných okolností či skutečností, které nelze předjímat. Konečně, i na tomto místě je potřebné zdůraznit, že pokud by žalobce byl takto vážně ohrožen, o institut mezinárodní ochrany, a tedy problém azylu jako takového, by se jistě zajímal na zdejším území podstatně dříve, než reálně svoji žádost podal. Soud je přesvědčen, že i k institutu doplňkové ochrany si žalovaný zaopatřil dostatečné a objektivní informace, tyto uvedeny na str. 12 a 14 žalobou napadeného rozhodnutí, s těmito byl také žalobce řádně a dostatečně seznámen. Argumentace žalovaného je tedy dostatečná, soud s ní v zásadě souhlasí a doplňuje, že ani v současné době mu není známo, že by aktuálně v zemi původu žalobce probíhal ozbrojený konflikt, či že by vycestování žalobce mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

23. Jak výše uvedeno, soud neshledal žádné závažnější pochybení v postupu žalovaného ve věci žalobce, neshledal žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí, postupoval proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

24. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal a žalobci jako neúspěšnému účastníkovi nenáleží.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. červenec 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně